

PASTORALNI TJEDAN U VIERZEHNHEILIGENU

Pod pokroviteljstvom ravnatelja za hrvatsku inozemnu pastvu mons. Vladimira Stankovića, a u organizaciji Hrvatskog naddušobrižničkog ureda u SR Njemačkoj pod vodstvom o. Bernarda Dukića, u Vierzehnheiligenu (SR Njemačka) je od 16. do 20. ožujka 1987. g. održan tradicionalni godišnji pastoralni susret misionara i pastoralnih suradnika (redovnica i laika) iz zapadne Europe. Na tjednu je sudjelovalo oko 160 misionara i pastoralnih suradnika iz Austrije, Belgije, Danske, Engleske, Francuske, Nizozemske, Norveške, Švedske, Švicarske i Savezne Republike Njemačke. Ovoliki broj sudionika u tradicionalnom godišnjem okupljanju do sada nije zabilježen. Po sudu nekih, odabrana tema privukla je pažnju. Ne niječući aktualnost teme, smatram da potreba susreta, izmjena misli i iskustava sve više dobiva na važnosti crkvenih djelatnika u inozemnoj pastvi razbacanih diljem Evrope.

Tema ovogodišnjeg susreta bila je „Župna zajednica – njen život i njena budućnost“. S ekleziološkog aspekta, na temelju dokumenta Drugog vatikanskog sabora, pokušao ju je obraditi dr Milan Šimunović iz Rijeke, a s liturgijsko-pastoralnog gledišta dr. Bernardin Škunca iz Hvara.

Skup je svojim prisustvom počastio nadbiskup mons. Giovanni Chelli, pro-predsjednik papinskog vijeća za dušobrižništvo migranata i turista, koji je, nakon što je kroz 13 godina bio predstavnik Svete Stolice u Ujedinjenim naro-

dima, prije nekoliko mjeseci imenovan za tu službu u Crkvi. Važno je spomenuti da je ovo prvi put da ravnatelj vijeća za pitanje migranata i turista, od kako ovo vijeće postoji, posjećuje ovaj naš skup.

Kao i prijašnjih godina, skupu je prisustvovao dr. Raimund Amann, nacionalni ravnatelj za dušobrižništvo stranaca pri Biskupskim konferencijama Njemačke u Bonnu.

Mons. Giovanni Chelli obratio se prisutnima dvaput. Prvo u pozdravnom govoru i drugi puta u homiliji za vrijeme koncelebracije koju je predvodio. U pozdravnom govoru, nakon što je iznio situaciju selilaca iz mnogih naroda, naglasio je zauzetost Crkve za njih. I hrvatski je narod nažalost raseljen po cijelom svijetu. Crkva, uočavajući svu složenost selilaca i životne i vjerske prilike u kojima se nalaze, nastoji svojim vjernicima zaštititi njihova vjerska, nacionalna i kulturna prava. Toga je svjesna mjesna Crkva iz koje migranti odlaze i mjesna Crkva u koju dolaze. Odao je priznanje Crkvi u Hrvata, što je pravodobno uspjela poslati toliki broj svećenika i redovnica, a i mjesnim Crkvama u zemljama u koje migranti dolaze, na spremnosti da moralno i materijalno pomognu da se to ostvari. U homiliji je u svjetlu čitanog odlomka iz Evanđelja o Kristu koji je do kraja ispio kalež trpeći i služeći za spas ljudi, pozvao prisutne da po uzoru Krista žive svoj poziv služeći iseljenicima kojima su poslani. To služenje se ne očituje samo u dijeljenju sakramenata, nego u svim potrebama svakodnevnog života iseljenika. Poticajnu i sadržajnu homiliju završio je riječima: „Sin čovječji došao je da služi”. To su riječi koje određuju ponašanje svakog misionara koji želi sudjelovati u solidarnosti što ju je Isus uspostavio sa svim ljudima, a posebno s najslabijima i onima koji žive na rubu društva. „Sve što ste učinili jednome najneznatnijemu od svoje braće, to ste učinili meni.”

Dr. Milan Šimunović u svojim predavanjima pokušao je predstaviti župnu zajednicu prije Drugog vatikanskog sabora i analizirao prema dokumentima dotičnog sabora kako bi ona trebala sada izgledati. Naglasio je da treba težiti izgrađivanju zajedništva u župi. Župa je po Drugom vatikanskom saboru zajednica vjernika okupljena oko Isusa Krista. Predvoditelj zajed-

nice – župnik je u zajednici, a ne *nad* zajednicom. Župnik ne može sam izgrađivati zajednicu, pa ni sa svojim kapelanom ili časnim sestrama. Potrebno je uključiti članove župne zajednice – župljane. Odgajati ih u duhu aktivne pripadnosti zajednici, u svijesti zrele suodgovornosti za život zajednice. Težiti za tim, da članovi zajednice budu živo zainteresirani za sve što se u njoj poduzima, počevši od nedjeljne i blagdanske euharistije, vjeronauka, karitasa do drugih postojećih inicijativa. Tako organizirana župna zajednica slična je živom organizmu u kojem svi udovi djeluju i pridonose plodove. Zadatak je težak, a ukoliko se ne pristupi mijenjanju mentaliteta i napuštanju starih uhdanosti i navika u voditeljima i pripadnicima zajednice, i neostvariv.

Dr. Bernardin Škunca je u svojim predavanjima razradio kako slaviti nedjelju kao Dan Gospodnji i kao dan kršćanske komunikacije u župskoj zajednici, te o potrebi i mogućnosti stvaralaštva u liturgiji. Nakon što je etimološki protumačio nazive nedjelje kod pojedinih naroda i njihovo značenje, naglasio je da je nedjelja već od početka stvaranja Crkve Dan Gospodnji, dan proslave Kristovog uskrsnuća, događaj kršćanskog zajedništva koji se na poseban način očitovao u Euharistiji. Tako shvaćanje nedjelje smjeralo je i prema razvijanju iskazivanja kršćanske ljubavi u najrazličitijim oblicima.

Postavlja se pitanje kako u vjernicima očuvati i razvijati prvotni smisao nedjelje kao Dana Gospodnjeg pred opasnošću da se on pretvori u dan „vikenda” kada se čovjek želi od svega odmoriti. Možda je, naglasio je predavač, povoljna okolnost, što se naši vjernici u inozemstvu nakon napomog radnog tjedna žele naći zajedno i to im je upravo moguće u misijskim središtima kad se okupljaju na nedjeljnu euharistiju, da se razvija svijest nedjelje ne kao dan „vikenda”, nego kao Dan Gospodnji, koji sadrži proslavu Isusova uskrsnuća preko euharistije, međusobno komuniciranje i, dakako, trenutke odmora.

Liturgija, u kojoj se ostvaruju bogoštovni čini i u kojoj se na vjernike razlijeva Božja milost po sakramentima, treba biti dobro organizirana i dostojno slavljenja. Tako će biti učinko-

vitija i pomaže rast u vjeri kako pojedinca tako i cijele zajednice. U tom smislu potrebno je uvesti izvjesnu kreativnost, čitajući znakove vremena, a ujedno razvijati osjećaj svetoga čemu mladi danas nisu osobito skloni.

U radu po grupama, koji zbog objektivnih poteškoća u pravom smislu riječi to i nije bio, predavači su iznijeli neka svoja iskustva u vidu pokušaja da se u župnim, odnosno misijskim zajednicama u svjetlu Drugog vatikanskog sabora učini koji pomak. Poteškoće postoje. Ne samo u mijenjanju mentaliteta i navika. Raspro-

stranjenost misija, za razliku od župe na okupu u domovini, velika je poteškoća. K tome, bogoslužne prostore ne koriste samo naše zajednice, da bi ih se moglo kreirati prema zamisli „liturgijsko-inicijativne grupe” koju bi svaka misijska zajednica trebala organizirati. No, svi ovi prijedlozi i iskustva vrijedni su pažnje i ozbiljnog razmišljanja, kako bi se učinilo barem ono, što se prema prilikama u pojedinim zajednicama može.

Mihael Rodić